

KOZÁRI DORKA

MARCSI

szeretetre vágyik

CICAKALANDOK 1.

ILLUSZTRÁLTA: LÁSZLÓ MAYA

KOZÁRI DORKA

MARCSI

szeretetre vágyik

CICAKALANDOK 1.

ILLUSZTRÁLTA: LÁSZLÓ MAYA

Marcsikának

Amíg egy macska szeme kinyílik

Marcsi olyan apró kölyökmacska volt, amelyet Gazdasszony addig még sohasem látott. Ott feküdt a szalmán a testvérkéi között, és már akkor egészen más volt, mint ők, mert a testvérei naphosszat csak aludtak, ő viszont mindenre figyelt: a hangokra és az illatokra, amelyek körülvették.

Hiszen az újszülött macskák nem látnak még, ezért csak az orruk és a fülük után tudnak tájékozódni. És két hang nagyon hamar kitűnt a többi közül: Anyamacska és Apamacska hangja.

Az első, amit Marcsi megtanult a világból, hogy van valami nagyon finom, sugárzó meleg, és amikor ezt érzi, akkor nem fél semmitől. De ezt sajnos nem érezhette mindig, mert ez a meleg időről időre átadta a helyét a didergős hidegnek. Még szerencse, hogy Anyamacska pontosan tudta, hogy is van ez,

és amikor elmúlt a finom melegség, aludni küldte Marcsit, és hogy álmában se fázzon, engedte, hogy a kismacska hozzábújjon.

Hamar megismerte a testvérkéi hangját is: négyen voltak az alomban, mind más és más természetű kismacska.

Amikor eljött a névadás ideje, Apamacska és Anyamacska együtt döntötte el, melyik kölyköt hogyan hívják majd.

– Ez itt legyen Cila – mondta Apamacska egy szép, cirmos nőstényre. – Ő kapja a te neved után a nevét.

– Jó – mondta rá Anyamacska –, de akkor ez a teknőcmintás pedig Ciró legyen. A te neved után.

A harmadik testvér, egy kis fehér jószág a Micu nevet kapta.
Egy távoli rokont hívtak így.

– És ez az aprócska fekete? – kérdezte Apamacska.

Anyamacska hosszasan nézte, aztán elmosolyodott.

– Ő legyen Marcsi.

A testvérekéi mind nagyobb macskák voltak nála, ők hamarabb kinyitották a szemüket, és Gazdasszony mindjárt túl is adott rajtuk. Így hamarosan Marcsi azt vette észre, hogy elfogynak körülötte a hangok. Anyamacska és Apamacska hangja persze megmaradt; ők mesélték el Marcsinak, hogy milyen a világ.

– Ahová születted – mesélte Apamacska –, az egy nagy gazdaság.

– Mi az, hogy gazdaság? – kérdezte Marcsi.

Apamacska gondolkodott egy kicsit, aztán azt mondta:

– Egy hatalmas kert. Egy nagy-nagy terület, ahol mindenféle megtalálható. Különbőféle állatok élnek itt, olyanok, mint mi vagyunk. És vannak egészen más milyenek is.

Marcsi azt is tudni szeretne volna, ő maga milyen. De hogyan lehet elmagyarázni valakinek, aki még nem lát, hogy mi is az, hogy kicsi, és mi is az, hogy fekete?

– Tudod, a fekete az olyan... – próbálta érzékeltetni Anyamacska –, mint amikor lemegy a nap.

– Mi az a nap?

Erre megint Apamacska felelt.

– A nap a legfontosabb dolog a világon. Egy nagy fényes csillag. Azt tudod már, kismacskám, hogy milyen érzés felébredni reggel, amikor simogatja a bundádat a meleg, és a csukott szemedden át is érzed a fényét.

Marcsi elmosolyodott. Hiszen az volt a legjobb dolog a világon! Amikor felébredt, nyújtózott egy nagyot, és akkor jött az a finom, puha érzés.

„Ez volna hát az a bizonyos nap? – gondolta Marcsi. – Ezt biztos, hogy mindig szeretni fogom.”

De még mindig nem értette, mi az, hogy fekete.

– Most már tudod, mi a meleg – magyarázta tovább Apamacska –, és tudod, mi a fény. Amikor este aludni mész, akkor a fény is elmegy aludni. Hűvösebb lesz a világ és sötétebb.

Marcsi megborzongott. Ezt az érzést is ismerte már. Egyszer csak elkezdett kihűlni a levegő, és elmúlt a biztonságos meleg.

„Ilyen hát a fekete? – gondolta Marcsi. – És én is ilyen vagyok?”

Csak Anyamacska vette észre, hogy a kiscica ezen elszomorodott.

– Az éjszaka és a sötét ugyanúgy része a világnak, ahogyan a nap és a fény – ezt mondta Marcsinak.

Úgy tudott magyarázni, hogy Marcsi egyből megértett mindent, és Anyamacska még a legszomorúbb dolgokba is tudott csempészni egy kis derűt.

– Ha nem volna éjszaka, nem tudnánk örülni a napnak. Ha nem volna sötét, nem tudnánk kipihenni magunkat, nem tudnánk erőt gyűjteni az új ébredéshez.

És még hozzátette azt is:

– Ha majd kinyílik a szemed, és meglátod a bundád színét, tudd és ne felejtsd el soha: te szép vagy, kismacskám! Nekem mindig a legszebb macska maradsz.

Akkoriban Marcsi még nem tudott egyedül közlekedni a kertben. Ha valahová mentek, akkor Anyamacska óvatosan a szájába vette őt, és úgy vitte magával. Sokat jártak így kirándulni, és a kirándulások során Marcsi a hangok és

fények után megtanulta azt is, hogyan tájékozódhat az illatok alapján.

– Ha eltévedsz, vagy bizonytalan vagy – mondta neki Apamacska –, használd az orrod, kismacskám! Az illatok nem csapnak be!

Néha pedig Apamacska megállt a séták során, és figyelmeztette Marcsit:

– Most szagolj a levegőbe! Mit érzel?

– Hmmm... ez nagyon finom illat! – mondta egyszer, amikor a frissen kaszált széna mellett mentek el.

– Juj, erre ne menjünk! Ennek nincs jó illata! – mondta máskor a tehénistállókra.

A virágágyások mellett pedig úgy érezte, mintha valami csiklandozná az orrát. Nagyokat tüszögött a nárciszok között.

Így tanulta hát meg Marcsi az illatok, a hangok és a fények alapján azonosítani a dolgokat maga körül. És ahogy egyre jobban figyelt a külvilágra, egyre inkább azt érezte, igaza van Apamacskának. Ha a fülére és az orrára figyel, akkor biztosan a jó utat választja.

Óvatosan és bizonytalanul állt a saját lábára, és elindult lassan. Először csak botladozott, hiszen nem látott még.

Aztán megtanult mindenre figyelni. Kielestedt a hallása és a szaglása. Megtanulta megérezni a járható utat, lassan már nem ment neki semminek. Anyamacska persze minden lépését vigyázta, de engedte, hogy a kiscica egyre önállóbbá váljék.

És amikor Marcsi már úgy érezte, egész biztosan áll a lábán, egy reggel arra ébredt, hogy nem kell többet az orrára és a fülére hagyatkoznia: neki is kinyílt a szeme.

Különleges világ

Amikor Marcsi először nyitotta ki a szemét, nagyokat pislogott a világra. Csupa újdonság vette körül: színek, formák milliói. Mind olyasmi, aminek Marcsi nem tudta a nevét. És sok olyan szó kavargott a fejében, illatok és hangok nevei, amihez nem tudott képet társítani.

Először hunyorognia kellett a fénytől. Csukott szemmel is érezte már persze, hogy a nap valami nagyon finom, simogató – sőt, néha csiklandozó – dolog, de most látta is. És az első, amit egészen tisztán látott, egy mosoly. Anyamacska mosolya.

Aztán Anyamacska rózsaszín nyelve, ahogy végignyalt Marcsi bundáján. És a megnyugtató, jól ismert hang:

– Kiscicám!

Majd meglátta Apamacskát is. Apamacska erős volt, fényes a bundája, és hosszú a bajsza. Olyan, amilyennek Marcsi elképzelte. Ő is mosolygott, és azt mondta:

– Isten hozott a látható világban, Marcsikám!

Aztán Anyamacska és Apamacska körbevezette őt a gazdaságban. Megmutattak neki mindent. És Marcsi okos tanítványnak bizonyult, könnyen megtanulta a színeket és a formákat.

– Az a kerek és sárga ott a nap – mutatott fölfelé Apamacska. – Jegyezd meg, kismacskám, ha valaha szomorú leszel, vagy egyedül érzed magad, csak nézz föl a napra, és tudd, a fény minden bánatot elmulaszt.

– És ez a gyönyörű, puha zöld itt körben, ez pedig a fű – tanította őt Anyamacska. – Ha valaha bizonytalan leszel bármiben, vagy félsz, kicsi macskám, nézd csak meg a természetet. A fű elhervad minden ősszel, de tavasszal kibújik megint.

Így tanulta meg Marcsi az élet fontos dolgait.

Aztán találkozott más állatokkal is. Először is ott volt Vakkancs, a puli kutya.

– Hurrá! – loholt felé az örökké vidám kiskutyya, amikor meglátta, hogy Marcsi végre elhagyta a kosárkáját. – Játsszunk! Játsszunk! Játsszunk! – kérlelte Marcsit, és közben olyan vehemensen csóválta a farkát, hogy majd’ elsodorta szegény kismacskát.

– Csak óvatosan! – intette őket Anyamacska.

Vakkanccsal aztán bejárta Marcsi az egész kertet. Egészen hátra, a kerítésig elmerészkedtek. Ott laktak a kacsák.

– Háp, háp, te meg ki vagy? – kérdezte egy pelyhes, sárga kiskacsa, mert ő még sose látott macskát.

Marcsi bemutatkozott, és alaposan szemügyre vette új ismerősét. A kiskacsa is megmondta a nevét: őt Sápikának hívták. Sápika nagyon büszke volt úszótudományára, hát gyorsan ugrott is egy fejest, hogy megmutassa, milyen ügyesen lebeg a vízben.

„Ezt én is kipróbálom” – határozta el Marcsi, és egy nagy ugrással belevetette magát a kerti tóba.

– Jaj, ez hideg! – kiabálta aztán. – Jaj, a szép kis bundám! Elázott!

Prüszkölve kászálódott ki a vízből, Vakkancs meg csak nevetett rajta.

– Macskáknak nem való a víz, te buta!

A nedves kalandból épp elég volt Marcsinak, otthagyták hát Sápikát, és továbbsétáltak a kertben. Hatalmas épületekhez értek.

– Hát ezek meg micsodák? – kérdezte Marcsi Vakkancsot.

– Ezek az istállók – mutatott körbe Vakkancs. – Itt oldalt a tehenek laknak, amarra pedig a lovak.

Lómama épp sétálni indult a kisfiával, amikor szembetalálkoztak. Marcsinak az első gondolata az volt: „Juj, de nagyok ezek!” De Vakkancs megnyugtatta, hogy a lovak rendesek, nem kell félni tőlük. Marcsi észrevette, hogy ahogyan őt tanította Anyamacska, ugyanúgy tanítja Lómama is a kiscsikót.

– Látod, fiacskám – magyarázta Lómama –, itt a gazdaságban mindenféle állat lakik. Ez itt a macska és a kutya. Ők a barátaink. A kutya őrzi a házat a betolakodóktól, és ő tereli össze a szétszéledt bárányokat.

A legelő túloldalán a bárányok egyetértően bégettek. A kiscsikó is, és Marcsi is jól megnézte őket. Olyanok voltak, mint egy-egy felhő. Lómama pedig tovább mesélt:

– A macska pedig azért van a háznál, hogy elzavarja a rágcsálókat, amelyek megdézsmálnák a Gazdasszony

terményeit. Nagy becsben kell tartanunk mindkettőjüket. Mert a kutya igen hűséges állat, a macska pedig sok-sok szeretetet ad.

Marcsi roppant büszke volt magára. Hiszen most megtudta, hogy nem csak úgy van a világon minden cél nélkül. Hasznos is, és szeretni is lehet.

Ez az öröm egészen eltöltötte a szívét, így amikor továbbsétáltak Vakkanccsal, észre sem vette, merre megy, csak amikor már késő volt.

– Juj, mi ez a ragacsos dolog! – kiáltott fel. Hiszen épp egy nagy pocsolya kellős közepébe sétált bele. És amin még jobban meglepődött, a pocsolyában már ült valaki.

– Szervusz! – köszöntötte udvariasan a valaki. Marcsi kicsit megijedt, mert az illetőnek furcsa, rőfögő hangja volt.

– Én... Marcsi vagyok... a macska... – mutatkozott be kicsit félénken.

– Én pedig Röff vagyok, a disznó. És ez az én pocsolyám! Itt lakom; mert a legjobb szórakozás a világon, ha sárban hempereghetek.

Marcsinak egész más fogalma volt a jó szórakozásról. Úgy döntött, köszöni szépen, de a sárból elég neki ennyi.

„Hát, akkor most már disznót is láttam” – gondolta, miközben igyekezett megtisztítani bundáját a ráragadt sártól. Közben kárörvendő nevetést hallott.

– Úgy kell neked! – kacagott valaki.

– Sáros macska! Sáros macska! – kárálta egy másik.

Ahogy Marcsi odanézett, három újabb állatot látott közeledni. Ezek hasonlítottak Sápikára, de valahogy mégis mások voltak.

– Ti talán kacsák vagytok? – kérdezte bizonytalanul.

– Kacsák?! – kiáltott fel megvetően a harmadik. – Még hogy kacsák!

– Mi tyúkok vagyunk, kérlek – mondta rá az, amelyik az előbb kinevette Marcsit. És a tyúkok sértődötten visszavonultak, de még messziről is odahallatszott a méltatlankodásuk. – Azt mondani ránk, hogy kacsák!

Lassan dél felé járt az idő, amikor visszaindultak Vakkancsal. Marcsi azon tűnődött, milyen sokfélék is az állatok.

Mit egyen egy macska?

Marcsi azt hitte, már mindent látott a világból, de egyszer csak furcsa, eddig még soha nem tapasztalt érzése támadt. Először egy hangos morgást hallott, aztán úgy érezte, mintha valami beleharapott volna a hasába. Belülről. Kérdően nézett Vakkancsra.

– Mi morog bennem?

Vakkancs egyből tudta a választ:

– Alighanem éhes vagy!

Azonban azt, hogy a kismacskák mit szoktak enni, sajnos még ő sem tudta. Marcsi csak arra emlékezett, hogy amikor utoljára enni kapott, még nem látott semmit a világból. Ezért hát azt sem tudta igazán, mi az, amit eszik. Csak azt tudta, hogy az a valami nagyon finom, édes.

Vakkancs elbizonytalanodott. Finom? Édes? Vajon mi lehet az? És mivel Vakkancs jószívű kutya volt, ezért hát úgy döntött, megosztja Marcsival azt, ami számára a legfinomabb, a velős csontot.

Marcsi megköszönte szépen, de csak kerülgette a hatalmas csontot, szájába venni nem tudta. Megnyalogatta, de az ízét sem találta valami finomnak. Egyáltalán nem ízlett neki a velős csont. Azon töprengett, hogyan mondja meg Vakkancsnak ezt anélkül, hogy megbántaná a barátját.

De Vakkancs nem bántódott meg, csak elszomorodott. Mert ha ez a finomság nem ízlik Marcsinak, akkor ugyan mit ehetne?

– Nincs mit tenni – mondta Vakkancs. – Végigjárjuk újra az állatokat, és kiderítjük, hogy ki mit eszik. Csak akad ott valami, ami a fogadra való!

Elindultak hát újra, és az állatok készségesen segítettek nekik.

Először a kerti tóhoz, a kacsákhoz mentek. Sápika egy hatalmas csalánlevelet hozott.

– Ezt kóstold meg, Marcsi! Háp, háp, ennél finomabb nincs a világon!

A malac kukoricával kedveskedett.

– Ropogtass csak ebből!

Aztán megérkeztek a tyúkok is. Egy csokor tyúkhúrt hoztak.

– Mi ezt esszük – kotkodácsolták. – Kóstold csak meg nyugodtan.

Marcsi illedelmesen végigkóstolta az állatok ételeit, de igazából egyik sem ízlett neki. A kukorica kemény volt, a tyúkhúr íztelen, a csalán meg egyenesen égette szegény kiscica száját.

Na, ha ezeket nem, akkor mégis mit ehetne? Körülnézett. Akkor már olyan éhes volt, hogy bármit megevett volna. Körbejárt hát, és meg is kóstolt mindent. Megnyalta

a homokot, megpróbált lenyelni egy kisebb kavicsot, és megrágott egy darab fakérget is.

– Ezek nem ennivalók! – mondta neki Vakkancs. – Senki sem eszik homokot, fát és követ! Még beteg leszel tőle!

Most már azt is tudta, hogy vannak dolgok, amiket nem esznek meg az állatok. De azt még mindig nem tudta, hogy a macskák mit szoktak enni. Nézelődött hát tovább.

– A lovak és a tehének füvet legelnek. Nem lehet az olyan rossz!

Odasétált hát a legelő széléhez, és elkezdte rágcsálni az egyik fűszálat.

– A semminél mindenesetre jobb – végül erre jutott.

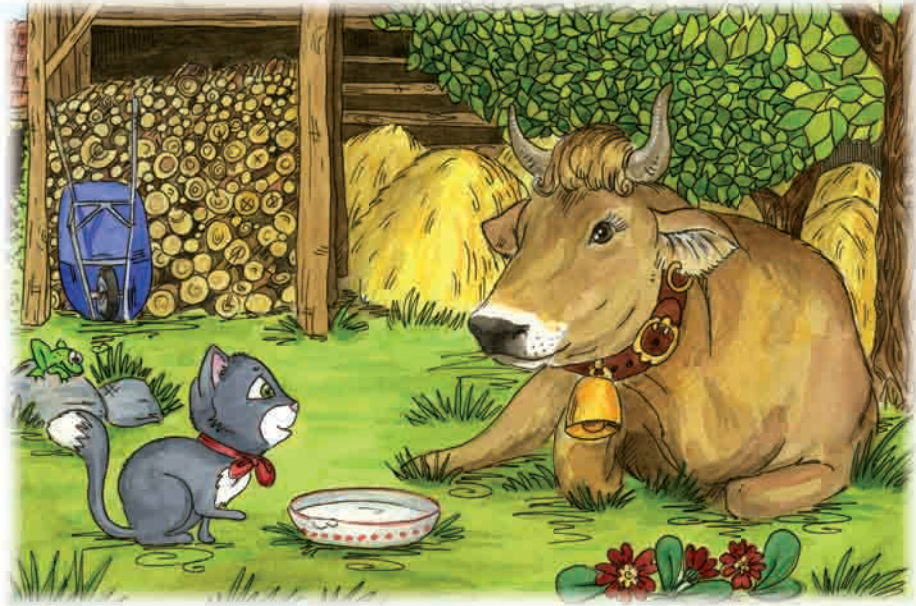
Akkor jött vissza a sétából Lómama és a kiscsikó.

– Csak nem rontottad el a gyomrod, te kismacska? – kérdezte Lómama szelíden. Marcsi udvariasan megmondta, hogy dehogy rontotta el a gyomrát, épp ellenkezőleg! Most talált végre valamit, amivel csillapítani tudja az éhségét.

Lómama nevetett.

– A macskák csak akkor esznek füvet, amikor betegek és fáj a hasuk.

– Na de, akkor mit egyek? – kérdezte Marcsi. – Ugyan mondja már meg valaki, hogy mi való a kismacskáknak?

Lómama akkor elvezette Marcsit a tehenekhez, és megkérte őket:

– Kedves tehenek! Ez a kiscica éhes. Nem adnátok neki egy kis meleg tejcskét?

És a tehenek szívesen adtak. Marcsi belenyalt a tejbe, és elmosolyodott. Ez volt az az édes íz, amire emlékezett! Alaposan belakmározott a friss tehéntejből, és elégedetten indult vissza a vackára.

